

ת"פ 8985/02/15 - מדינת ישראל נגד לואי אבו אלקיעאן

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 8985-02-15 מדינת ישראל נ' אבו אלקיעאן 30 ינואר 2017

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם לואי אבו אלקיעאן

ב"כ המאשימה: עו"ד לירון שיטרית

ב"כ הנאשם: עו"ד מוטי יוסף

הנאשם התייצב

הכרעת דין

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [חוק העונשין]; הסעת שוהה בלתי חוקי שלא כדין, עבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 [חוק הכניסה לישראל]; ונהיגה בקלות ראש שגרמה לתאונה, עבירה לפי סעיף 62(2) יחד עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961 [הפקודה].

2. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם הוא נהג חדש על פי החוק, המוגבל בהסעת שני נוסעים בלבד ללא מלווה. ביום 31.1.15 יצא הנאשם מביתו בשישוב חורה כשהוא נוהג ברכב מסוג פורד קונקט **[הרכב]**. ברכב מותר להסיע עד ארבעה נוסעים בנוסף לנהג. במהלך הנסיעה, בשטחי מדינת ישראל, אסף הנאשם ברכבו שמונה שוהים בלתי חוקיים **[שב"חים]**, והסיע אותם - ארבעה שב"חים במושב האחורי, ארבעה שב"חים נוספים בתא המטען. בנוסף הסיע הנאשם ברכב באותה עת את קרוב משפחתו, **מחמד אבו אלקיעאן**. השב"חים נדרשו לשלם עבור הנסיעה סך של 150 ₪ על ידי הנאשם או מי מטעמו.

בהמשך, סמוך לשעה 14:44, נסע הנאשם ברכב בכביש מספר 6 מכיוון דרום לכיוון צפון, בקרבת מחלף דניאל. באותה עת, במפגש בין הכבישים 1 ו-6 לכיוון צפון, סמוך למחלף דניאל, עסקו שוטרי משטרת ישראל בפעולות אכיפה כנגד מסיעי שב"חים. זאת, כשהם לבושים במדי משטרה. השוטרים הבחינו בנאשם סוטה לפתע מן הנתיב השמאלי אל

הנתיב הימני והחלו לנסוע בעקבותיו. השוטרים נסעו בניידת מג"ב משמאלו של הנאשם, והורו לו לעצור את הרכב, תוך שהם משתמשים במערכת הכריזה, סירנה ואורות מהבהבים. משהבחין הנאשם בשוטרים, סטה עם הרכב ימינה, לכיוון כביש מספר 1, תוך שהוא מאט את מהירות הרכב ונסע בשול הימני של הכביש. בהמשך עצר הנאשם את הרכב בשול הימני, כאשר השוטרים בניידת המג"ב עצרו לפניו, והשוטר **שאול שמואל** [שאול] ירד מהניידת מצד ימין לעבר רכב הנאשם. בשלב זה, האיץ הנאשם את מהירות נסיעת הרכב, תוך שהוא נוסע לכיוונו של שאול. בתגובה למעשי הנאשם, שאול קפץ לאחור לתוך ניידת המג"ב והנאשם פגע עם הרכב בדלת הפתוחה של הניידת, ונמלט מהשוטרים בנסיעה פרועה ומסוכנת בכביש מספר 1. במהלך נסיעתו המהירה עם הרכב סטה הנאשם בין הנתיבים ובמעשיו גרם לכלי הרכב שנסעו בכביש לבלום בלימת חירום, או לסטות כדי לא להתנגש בו.

הנאשם המשיך לנהוג ברכבו במהירות ובפראות, כאשר שני רכבי משטרה דולקים אחריו, כורזים לו ומהבהבים לו. במהלך המרדף ניסה הנאשם לפגוע בניידת המג"ב בשנית, תוך שהוא נצמד לניידת ומנסה לחסום את דרכה, כך שתפגע במעקה הבטיחות המפריד בין נתיבי הנסיעה. בשלב זה, המשיך השוטר **דוד טליאז** [טליאז] במרדף אחר הנאשם, אשר נהג בפראות ובמהירות שאינה תואמת את הדרך, ותוך שאינו נותן זכות קדימה לכלי הרכב הנוסעים בכביש 443. עם הגיעו לצומת גמזו, עצר הנאשם את הרכב, לאחר שמספר ניידות משטרה חסמו את דרכו. עם עצירת הרכב, יצא הנאשם מהרכב וניסה להימלט מהשוטרים.

גרסת ההגנה

3. הנאשם הודה כי ביום האירוע היה נהג חדש, המוגבל בהסעת שני נוסעים בלבד, וחרף זאת הסיע ברכבו תשעה אנשים מלבדו. הנאשם טען שלכל הנוסעים ברכב היו אישורי כניסה לישראל, זאת בהסתמכו על שני אישורים שהוצגו לו על ידי שניים מן הנוסעים. הנאשם טען כי לא קיבל תשלום עבור הנסיעה מהנוסעים. זאת ועוד: הנאשם הודה כי נהג בכביש 6, אך לדבריו נסע במהירות המותרת ובנתיב השמאלי, כחוק. הנאשם כפר בכך שבמהלך הנסיעה סטה לפתע מהנתיב השמאלי ומשכך, טענת ההגנה היא שפעולת השוטרים, שבמסגרתה החלו בנסיעה אחריו, נעשתה שלא כדין וללא כל חשד סביר. נוסף על כך, במענה הכתוב לכתב האישום טען הנאשם, כי השוטרים נסעו בניידת מג"ב ללא הפעלת אורות מהבהבים, סירנה או אורות כחולים. לאחר שהנאשם הבחין בניידת מג"ב שנצמדה אליו, החל לבצע פניה מהנתיב השמאלי לכיוון הנתיב הימני וכעבור 500 מטרים הגיע לעצירה מוחלטת בשול הימני. לגבי יתר סעיפי האישום הנאשם כפר בהתרחשותם. לדבריו, מרגע שעצר את רכבו נחסמה דרכו באמצעות ניידת מג"ב, שממנה ירדו שני שוטרים - **ליאור סח ושאול**, והחלו לנהוג כלפיו באלימות חמורה, בכך שהשוטר שאול עשה כלפיו שימוש באקדח מסוג טייזר שלוש פעמים, הגם שהנאשם היה אזוק בידיו באותה העת. לטענת ההגנה, הנאשם כלל לא התנגש בניידת מג"ב לאחר עצירתו ואף לא התבצע מרדף ולא היה סיכון של חיי אדם בנתיב תחבורה.

במהלך שמיעת הראיות גרסת ההגנה השתנה מעט, כך שהנאשם הסכים לעובדה כי ידע במהלך נסיעתו על כביש 6 ששוטרים הם אלו שדולקים אחריו ומבקשים כי יעצור בצד.

לאור גרסת הנאשם, המחלוקות העובדתיות בתיק נעוצות בשאלות הבאות:

א. האם שמונת האנשים שהסיע הנאשם ברכבו היו שב"חים, בניגוד לחוק הכניסה לישראל ואם כן - האם

הנאשם ידע זאת?

ב. כיצד נהג הנאשם לאחר שהתבקש על ידי השוטרים לעצור את רכבו בשול הדרך עת נהג ברכבו בכביש 6? האם צורת הנהיגה עונה על יסודות העבירה של סיכון חיי אנשים בנתיב תחבורה ונהיגה בקלות ראש שגרמה לתאונה?

דיון והכרעה

4. הראיות בתיק מתבססות בעיקרן על גרסאות השוטרים אל מול גרסת הנאשם.

אדון בכל אחת מהעבירות המיוחסות לנאשם באופן נפרד: אתייחס תחילה לעבירה של הסעת שב"חים בניגוד לחוק הכניסה לישראל, ובהמשך אדון ביתר העבירות, קרי: סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה ונהיגה בקלות ראש שגרמה לתאונה.

הסעת שב"חים

5. תחילה לשאלה **אם עסקינן בשב"חים**: השב"חים לא הגיעו לבית המשפט לעדות, למרות שהמאשימה זימנה, כהצהרתה, את ע"ת 10 ו-11 באמצעות מת"ק (מנהל תיאום וקישור) חברון, ובאמצעים נוספים. המאשימה הגישה בעניינם תעודות עובד ציבור [תע"צ] מרשות ההגירה והאוכלוסין [ת/21(1) - ת/21(8)], שמהן עולה כי ביום האירוע, 31.1.15, כל הנוסעים שנתפסו ברכבו של הנאשם [ת/14] לא החזיקו ברישיון לישיבת ארעי או קבע בישראל לפי חוק הכניסה לישראל, ובנוסף - במועד האמור לא הופיע במערכת המחשב של רשות האוכלוסין וההגירה כי קיים למי הנוסעים צו שיפוטי המונע את הרחקתם מישראל. נוסף על כך, המאשימה הגישה, בהסכמתו האדיבה של ב"כ הנאשם (לאחר שהכריזה "אלו עדיו" ולכך אתייחס בהמשך), תע"צ נוספת [ת/26] מאת המנהל האזרחי באיו"ש, שממנה עולה כי מתוך שמונת הנוסעים שנתפסו בארוע, **מר עצאם ביראוי [ביראוי]**, החזיק במועד הארוע בהיתר כניסה ושהייה לצורך תעסוקה בישראל בתוקף. עוד עולה, כי מדובר ב"היתר תעסוקה מסוג אזור תעשייה איו"ש", ושם המעסיק הוא "כוכב היובל בע"מ". נוסף על כך תחת "יעד ההיתר" נכתב "לא רשום" וב"הערות" נכתב "מאפשר תעסוקה בישראל". יתר הנוסעים (שבעה במספר) לא החזיקו בהיתרי כניסה ושהייה בישראל לצורך תעסוקה, או לכל צורך אחר.

לאחר הגשת התע"צ, בשלב הסיכומים, ביקשה התובעת להרשיע את הנאשם בהסעת **שמונה** שב"חים, חרף העובדה שלפי **ת/26** לאחד הנוסעים היה לכאורה היתר לשהייה בישראל לצורך תעסוקה. מאחר שהסניגור לא התייחס לנקודה זו במהלך סיכומיו, ביקשתי בעת כתיבת הכרעת הדין את התייחסות הצדדים לנקודה זו בלבד. ב"כ הנאשם טען כי אכן, לביראוי היה היתר כניסה ושהייה בישראל לצורכי תעסוקה כדיון, ומשכך ביקש לזכות את הנאשם בנקודה זו. מנגד, טענה ב"כ המאשימה שמאחר שלביראוי היה היתר תעסוקה לאזור תעשייה באיו"ש, והוא נתפס עם יתר השב"חים ברכבו של הנאשם בכביש 6, בנסיעה מדרום לצפון, סמוך למחלף דניאל, ומאחר שהוא עשה את דרכו עם הנאשם לפתח תקווה, הדבר מלמד כי הוא לא היה באזור המותר, ומשכך יש לראותו כמי ששהה באופן בלתי חוקי בישראל.

הצדדים לא ביקשו לקיים דיון בפניי בנושא זה (למרות שאלה מפורשת שלי בעניין), ומשכך, החלטתי נסמכת על

תגובת הצדדים בכתב בלבד.

לטעמי, מהנתונים כפי שהוצגו בתע"צ [ת/26], בעניינו של ביראוי, שהם: סוג ההיתר שהוא (ככתוב) "היתר תעסוקה מסוג אזור תעשייה איו"ש", העדר הרישום על אודות יעד ההיתר, וההערה כי ההיתר "מאפשר תעסוקה בישראל", איני יכולה להסיק את שמבקשת המאשימה להסיק. זאת מאחר שהנתונים שהוצגו אינם מדברים בעד עצמם ואינם בהירים די הצורך כמתחייב במשפט פלילי. היה על המאשימה לבסס את טיעוניה באמצעות ראיות נוספות, או לכל הפחות, לקיים טיעון מעמיק בעניין זה, ואחריו, כמתחייב, לאפשר לנאשם להתגונן כראוי. משהדברים לא נעשו כך, אני סבורה כי היעדר היתר לביראוי לא הוכח כדבעי, קרי: מעבר לספק סביר, והמשמעות היא שעל פני הדברים, לא ניתן לקבוע שביראויי שהה שלא כדין בישראל.

בסיכומיה טענה ב"כ המאשימה כי בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, די בהגשת הראיות שהוגשו על מנת להוכיח את ביצוע העבירה, הגם שהנוסעים לא העידו בבית המשפט. בית המשפט העליון ברע"פ 6831/09 **טורשן נ' מדינת ישראל** [18.7.11] [עניין **טורשן**], דן בשאלה האם די בתע"צים שהוגשו, כמו בעניינו, כדי להוכיח את הנסיבה של העדר היתר כדין, מעבר לספק סביר, או שמא ראיות אלו אינן מכסות את מלוא האפשרויות שלפיהן רשאי התושב הזר לשהות בישראל, ומשכך לא די בהן לשם עמידה ברף ההוכחה הנדרש. כבוד השופט ג'ובראן קבע (בפסקה 14 לפסק הדין):

"... קיימות **שתי פונקציות עיקריות** האמונות על מתן היתרי שהייה בישראל לתושבי האזור. **הפונקציה האחת הינה שר הפנים האמון על הענקת רישיונות ארוכי טווח לתושבי האזור** (לפי סעיפים 2(א)(3) ו-2(א)(4) לחוק הכניסה לישראל) והפונקציה השנייה הינה מפקד האזור או אחר מטעמו, לעניין אזור יהודה והשומרון, וראש רשות מנהל האוכלוסין או מנהלת התיאום והקישור, לעניין חבל עזה. **הפונקציה השנייה אמונה, למעשה, על הענקת רישיונות קצרי מועד לתושבי האזור** (לפי סעיפים 2(א)(1) ו-2(א)(2) לחוק הכניסה לישראל). כך אנו למדים גם מן הראיות שהגישה המשיבה. אחת הראיות שהוגשה בתיק זה (סומנה ת/3) ושכיחה בתיקים מסוג זה, הינה תעודת עובד ציבור המתארת את הדרכים לפיהן יכולים תושבי האזור לשהות בישראל כדין (להלן: תעודת עובד ציבור כללית). תעודה זו, מתארת את שתי הפונקציות העיקריות עליהן עמדה לעיל **ומוסיפה אפשרות שלישית לפיה תושב זר יכול לשהות בישראל כדין גם מכוח צו ביניים של בית משפט האוסר על הרחקתו מישראל**" [ההדגשות אינן במקור - מ.ב.נ].

מכאן, שיש רשימה סגורה ובה שלוש אפשרויות, שלפיהן שהייה של תושב האזור בישראל תהא כדין. כאמור - המאשימה הגישה תעודות עובדי ציבור הן מרשות האוכלוסין וההגירה, הן מהמנהל האזרחי באיו"ש, וההגנה ויתרה על זכותה לחקירה נגדית של עורכי התעודות. לכך יש להוסיף כי בזמן האירוע, בהיותו בשטח, השוטר שאול ערך שני דוחות פעולה לגבי שניים מהנוסעים (מר **אשרף דבאבסה** ומר **מאלק אבו חמיד**), אשר הוגשו באמצעותו במהלך עדותו בבית המשפט. מדוח הפעולה עולה כי השניים תושאלו על ידי השוטר שאול והם השיבו כי נכנסו לישראל דרך דהרייה, ואין ברשותם אישורי כניסה או עבודה בישראל. חשוב להבהיר כי מאחר שהשב"חים לא הובאו לעדות, האמור בדוח הפעולה מהווה עדות מפי השמועה, וניתן ללמוד ממנו רק שאלה הדברים שהשניים אמרו לשוטר, אך לא ניתן ללמוד מכך דבר על אמיתות תוכנם של הדברים. עם זאת, יש להניח שאם היו בידי אותם נוסעים אישורים כלשהם, הרי שבמעמד זה הם

היו מוצגים בפני מי מהשוטרים שהיו בשטח, או בחקירותיהם והדעת נותנת, שלא היו אומרים דברים הפוכים (ומסבכים) לשוטר.

לאור כל האמור, אני קובעת ששבעה מהנוסעים (מלבד עצאם ביראוי) היו שב"חים, כנטען.

6. עתה לעניין ידיעתו של הנאשם שמדובר בשב"חים: ב"כ המאשימה טענה בסיכומיה כי מהראיות הקיימות בתיק עולה כי הנאשם ידע כי הנוסעים שהעלה על רכבו הם שב"חים, או לכל הפחות עצם את עיניו, בנוגע לעובדה זו.

7. תחילה לגרסת הנאשם: גרסתו הראשונית של הנאשם בחקירתו במשטרה הייתה שביום הארוע נסע מביתו בחורה שבנגב, ברכב שאותו רכש יומיים קודם לכן מבן משפחתו, לבית קפה בסמוך ללקיה, והוא התכוון לנסוע לטייל בפתח תקווה. בעודו יושב בבית הקפה הגיעו אליו שמונה שב"חים וביקשו ממנו שייקח אותם לפתח תקווה. הנאשם שאל אותם אם יש להם אישורים והם השיבו לכך בחיוב, ולאחר שבדק שני אישורי כניסה לישראל, העלה את הנוסעים לרכבו ולקח אותם עימו לפתח תקווה. הנאשם טען כי לא דרש כל תשלום עבור הנסיעה, ואף לא ביקש תמורתה דבר אחר בשווה כסף. עוד העיד הנאשם כי אינו יודע מדוע העלה לרכבו מספר נוסעים כה גבוה, בניגוד לתנאי הרישיון שלו בהיותו נהג חדש. בהמשך עצר הנאשם בצומת להבים, שם עלה בן משפחתו, **מחמד אבו אלקיעאן [מחמד]**, לרכבו. לדבריו, מחמד ישן במהלך כל הנסיעה עד לעצירת הרכב בצומת גמזו.

בחקירתו במשטרה, הנאשם נשאל מדוע שאל את הנוסעים אם יש להם אישורים, ולכך השיב "כי אני לא מעמיס נוסעים בלי אישורים". הוא ציין, כאמור, כי רק שניים מהנוסעים הראו לו אישור כי הם גרים בישראל, והיתר רק אמרו לו שיש להם אישורים והוא האמין להם. עוד נשאל מדוע העלה שמונה או תשעה נוסעים לרכב בניגוד לתנאי הרישיון שלו בהיותו נהג חדש, ובתשובה לכך ענה: "לא יודע". בהמשך נשאל האם הוא נחשב נהג חדש והוא השיב: "סיימתי נהג חדש או שיש לי עוד שבוע לזה אני לא יודע".

בבית המשפט טען הנאשם בעדותו הראשית, כי סבר שמדובר בפועלים, כי כך הם היו נראים לו. גרסה זו של הנאשם מלמדת כי בזמן אמת הוא חשד שמדובר בפועלים שיכולים להיות שב"חים, ומשכך ביקש לבדוק אותם.

בחקירה הנגדית, מסר הנאשם הסברים חדשים לשאלות התובעת, שלא נאמרו מפיו בחקירתו במשטרה או בחקירה הראשית. כך, למשל, לשאלה מדוע נסע לפתח תקווה, השיב הנאשם כי בעת הארוע עבד בפתח תקווה במפעל עוף. כאשר עומת עם העובדה שהמפעל לא פתוח בשבת, אישר זאת, אך טען שהוא קבע להיפגש עם חבר מהעבודה שמתגורר בצפון על מנת לדבר איתו על סידור העבודה, בהיותו סדרן העבודה וקובע את המשמרות של עובדי המפעל. עוד העיד כי היו לו סידורים בעיר. הנאשם אף נשאל מדוע לא אמר זאת בחקירתו במשטרה, שם אמר, כאמור, שרצה לטייל בעיר, ולכך השיב כי בנוסף גם רצה לטייל עם החבר "לראות את העיר". בהמשך, כשנשאל מדוע העלה כל כך הרבה נוסעים לרכבו, השיב שהם אמרו לו שכולם משפחה אחת והם נראו לו פועלים מסכנים אז לקח את כולם. עוד נשאל: "אז אתה נהג חדש, נכון? היית אז" ולכך השיב: "כן".

8. מתעוררת שאלה עקב כך שהנאשם החליט להעלות לרכבו מספר נוסעים, שהוא הרבה מעל המספר המותר לו כנהג חדש. הוא לא סיפק הסבר מדוע בחר להסתכן כך. לדבריו, העלה את כל שמונת הנוסעים על דעת עצמו, הגם שידע שהדבר אסור גם בשל סוג הרכב (פרטי) וגם בשל היותו נהג חדש.

מחמד, בן דודו של הנאשם, העיד בחקירתו במשטרה, שהוגשה חלף חקירה ראשית, כי שוחח עם הנאשם במהלך הנסיעה, ושאל אותו בדבר זהות הנוסעים והאם הוא בדק להם אישורים. הנאשם השיב לו (לדבריו) כי הוא בדק אישורים ולקח אותם טרמפ. מכאן, שנושא ההייה כדין של הנוסעים עלתה בזמן אמת, דבר המלמד אף הוא על מודעותו של הנאשם לעניין.

תמיהה נוספת מעוררת גרסת הנאשם, כי באותו יום, יום שבת בשבוע, התכוון לנסוע לבדו לפתח תקווה, מקום שהוא אינו מכיר לדבריו, כדי לטייל בעיר, ובאופן מקרי זהו בדיוק המקום שנוסעיו ביקשו להגיע אליו. כאמור - בעדותו בבית המשפט גרסתו באשר למטרת הנסיעה הלכה והתפתחה, ועלתה לראשונה הגרסה שקבע עם חבר מהעבודה, שמתגורר בצפון הארץ, להיפגש בפתח תקווה, על מנת לשוחח עמו על סידור העבודה ולטייל בעיר. יצוין כי בזמן האירוע, הנאשם אכן עבד במפעל בעיר פתח תקווה, ולדבריו - כך גם החבר. מאחר שגרסה זו עלתה לראשונה בבית המשפט, לא ניתן היה לבדקה בחקירה, וה"חבר" גם לא זומן כעד הגנה.

התרשמותי מעדותו של הנאשם בנקודה זו לא היתה כי נמסרת גרסת אמת. הנאשם לא דיבר באופן שוטף, כמי שמספר על דבר מה שהיה, אלא באופן מהוסס, כמי שממציא פרטים ככל שמתקדמים בשאלות.

9. סיכום ומסקנה: הנאשם טען כי בדק שני אישורים, ואם אקבל גרסתו בעניין זה, הדבר מלמד, כפי שציינתי לעיל, על הבנתו כי היה עליו לבדוק אישורים. מכאן עולה שידע כי תתכן שאלה בדבר חוקיות המצאותם של הנוסעים בישראל, ועולה מודעותו לאפשרות שמדובר במי שאין להם אישורי כניסה לישראל כדין. לדברי הנאשם בעניין זה מצטרפת עדותו של מחמד, המחזקת את העובדה שהנאשם היה מודע בזמן אמת לאפשרות שמדובר בשב"חים. עובדה זו, בשילוב כל התמיהות שהועלו לעיל, המלמדות על חוסר סבירות גרסתו של הנאשם בנוגע להתנהלותו והנסיעה לפתח תקווה, והתרשמותי מהנאשם בנקודה זו, מובילים לכך **שהוכח כנדרש כי הנאשם ידע שהנוסעים (מלבד מר עצאם ביראוי, כפי שציינתי לעיל), אינם בעלי היתר שהייה בישראל, או לכל הפחות - חשד בכך, ונמנע לברר את העניין, כך שעצם את עיניו לעובדה זו.**

יצוין כי בסעיף 3 לכתב האישום נכתב שהשב"חים נדרשו לשלם עבור הנסיעה ברכבו של הנאשם 150 ₪. עובדה זו הייתה במחלוקת. השב"חים, כאמור, לא הובאו לעדות בבית המשפט. הראיה היחידה שהוצגה בנקודה זו היא דוח פעולה מאת פקד טליאז [ת/3], שבמסגרתו נכתב כי לדברי השב"חים הנאשם אמר להם לשלם 130 ₪ בסוף הנסיעה. דברים אלה בדוח הפעולה הם בגדר עדות מפי השמועה, ולא ניתן להתבסס עליהם כמוכיחים את אמיתות התוכן. עוד יובהר כי לאחר האירוע לא נתפס על הנאשם או ברכבו דבר מה כולל כסף מזומן. לאור כך, אני קובעת כי התביעה לא עמדה בנטל ולא הוכיחה את סעיף 3 לכתב האישום.

סיכון חיי אנשים בנתיב תחבורה ונהיגה בקלות ראש שגרמה לתאונה

10. בהמשך כתב האישום נטען שהנאשם נצפה על ידי פקד **טליאז**, במסגרת פעילות יזומה לתפיסת שב"חים שבוצעה בכביש 6, נוסע בכביש 6 ברכב עם חלונות כהים ומבצע סטייה חדה מאחד הנתיבים. לפיכך הוא נדרש לעצור את רכבו ומשלא עשה כן התפתח מרדף שהוביל לנהיגה רשלנית, שגרמה לתאונה, כאשר הנאשם פגע עם רכבו בניידת מג"ב וסיכן חיי אדם ומשתמשי הדרך.

11. **טליאז**, קצין שיטור ותנועה במשטרת מודיעין, העיד [ת/3] כי ביום האירוע פיקד על הכוחות בשטח ועל הניידות במסגרת פעילות יזומה לתפיסת שב"חים בכביש 6 לכיוון צפון. במהלך האירוע הוא נהג בניידת משטרה סמויה בצבע לבן, יחד עם המתנדב **איליה בוגומולני [איליה]**, כאשר הוא זיהה את הנאשם מבצע סטייה פתאומית עם רכבו מהנתיב השמאלי לימני. ברגע הזה דיווח על הרכב החשוד בקשר המשטרה והחל לנסוע בעקבותיו. רס"ב **ליאור סח [ליאור]** נהג ביום האירוע, יחד עם רס"ר **שאול**, בניידת של מג"ב, אף הם באותו הכביש ובמסגרת אותה הפעילות. ליאור העיד [ת/14] שלאחר ששמע את הדיווח זיהה את רכבו של הנאשם נוסע בנתיב הימני בכביש 6, אז החל לנסוע אחריו. ליאור נסע בצידו השמאלי של הנאשם והפעיל אורות מהבהבים. מעדותו של טליאז עולה כי הוא ואיליה הצטרפו לאירוע ונסעו אחרי רכבו של הנאשם. ליאור העיד שהנאשם החל לסטות עם רכבו לנתיב הימני והאט את מהירות נסיעתו, לאחר ששאול סימן לו לעצור את רכבו באמצעות מערכת הכריזה. עוד עולה מעדותו של ליאור שבהמשך, הנאשם עצר את רכבו בשול הימני והוא עצר עם הניידת מקביל לרכבו של הנאשם, כאשר הוא חוסם אותו באופן חלקי. על כך העיד גם שאול שישב, כאמור, בכיסא הנוסע לצידו של ליאור, ואף שרטט על דף את האופן שבו עמדו הרכבים לאחר עצירתם המלאה [ר' ת/25]. בשלב הזה, שאול תיאר כי ירד מהניידת לכיוון הנאשם, או אז החל הנאשם להאיץ את רכבו לכיוונו עד שפגע בדלת הימנית של הניידת. כתוצאה מכך, לדבריו, הוא נזרק אחורה לתוך הרכב. על כך העיד גם ליאור, איליה וטליאז. מעדותו של ליאור עולה כי הפגיעה הייתה בדלת הניידת בעודה פתוחה, וטליאז הוסיף כי פגיעת הרכב בניידת גרמה למראת רכבו של הנאשם להישבר באופן חלקי.

בהמשך לכך מעדותו של ליאור עולה כי הוא החל בנסיעה אחר הנאשם שנסע לדבריו בפראות על כביש 1, ואף ניסה שוב לפגוע בניידת שלו תוך כדי נסיעה, עד שכמעט גרם לו לרדת לאי התנועה שהיה במקטע הכביש. בשלב מסוים סטה הנאשם עם רכבו וירד לכיוון כביש 443, כאשר ניידות משטרה נוספת, שהצטרפו לאירוע מתחנת מודיעין, "סגרו" יחד עם רכבו של פקד טליאז את הכביש כך שהנאשם נאלץ לעצור בצומת גמזו. לדברים אלה יש לצרף את עדויותיהם של טליאז ושאול, שמהן עולה תמונה דומה: טליאז העיד כי נסע אחר הנאשם תוך הפעלת "כריזה ומהבהבים", כלשונו. למרדף הצטרף גם ליאור, שהחל לנסוע במקביל לנאשם מצדו השמאלי, כאשר הנאשם בשלב זה החל לסטות עם רכבו לכיוונו של ליאור, וזאת - לדברי טליאז - על מנת שהניידת תכנס במעקה הבטיחות המפריד בין כביש 1 לכביש 443. ליאור נאלץ לבצע בלימת חירום, והנאשם המשיך את נסיעתו על כביש 443 בנסיעה מהירה ומסוכנת (לא נתן זכות קדימה בהשתלבות בנתיב). רכב כהה פרטי שנסע בנתיב נאלץ, בשל כך, לבצע עצירה. בשלב הזה טליאז נאלץ לעקוף את הרכב הכהה ולחסום את נתיב נסיעתו של הנאשם. לדברים אלו הצטרפו גם שאול ואיליה. מעדותו של איליה עלה כי הנאשם נסע לכיוון צומת גמזו, תוך שהוא נוסע במהירות ומזגזג בין רכבים. אז טליאז עקף את רכבו של הנאשם משמאל ונעצר לפניו, בסמוך לרמזורים. כך גם תיאר שאול את השתלשלות האירועים, ולא מצאתי לנכון לחזור על הדברים. בהמשך, ולאחר עצירתו של הנאשם בצומת גמזו, העיד ליאור כי ראה את הנאשם מסמן לנוסעים שהיו עמו ברכב לברוח. במקביל לכך מעדותו של שאול עלה כי הוא הבחין במישהו מהנוסעים בורח מהרכב יצא לקראתו והצליח לתפוס אותו.

כלל השוטרים העידו שבשלב הזה הנאשם התנגד למעצרו באופן שאילץ אותם לעשות שימוש בכוח. במהלך מעצרו של הנאשם, טליאז קרא לשאול על מנת שסייע לו ולאיליה במעצר הנאשם, וזאת כפי שתואר לעיל, נוכח סירובו והתנגדותו העזה. שאול הגיע אל הנאשם ואמר לו שאם ימשיך בהתנגדותו הוא יאלץ לעשות שימוש במכשיר חשמלי (שוקר). מאחר שהנאשם המשיך בהתנגדותו הפעיל שאול את השוקר לעבר חזהו של הנאשם. הנאשם עמד על התנגדותו ומשך נאלץ לשאול לעשות זאת פעמיים נוספות. בחקירה נגדית, חזר שאול על דבריו כי נאלץ לעשות שימוש בשוקר שלוש פעמים, בכיוון החזה-בטן של הנאשם. שאול הוסיף כי הנאשם ישב בתוך הרכב והתנגד. ב"כ הנאשם שאל את שאול האם עשה שימוש באקדח הטייזר לא כשוקר, אלא כאקדח שיורה חצים, ושאל שלל שימוש כזה. הוא אף שלל שביצע שימוש נוסף באקדח הטייזר כלפי מעורבים נוספים בארוע מלבד הנאשם. עוד העיד, כי הבחין שהנוסע שישב בסמוך לנאשם זרק דבר מה לעבר השול מאחורי מעבר החצייה. בסריקות שביצעו בהמשך מצאו באזור את מפתחות הרכב.

12. לאחר ששמעתי את עדויות השוטרים שפעלו בארוע (ליאור, טליאז, איליה ושאל), מצאתי כי כולם מתארים את הארוע באופן דומה, כאשר קיים שוני קל בין תיאוריהם, אך התרשמתי שהוא נובע מנקודת מבטם ומטיב הארוע. לעדויות השוטרים יש להוסיף את תיעוד רשת הקשר המשטרית מיום הארוע [ר' דיסק שסומן **ת/17**], אשר תומלל [ר' **ת/9**] והוגש באמצעות רס"ב **רועי זמיר** [זמיר], המשמש כראש צוות חוקרים בתחנת מודיעין. מרשת הקשר עולה כי השוטר ליאור דיווח למוקד המשטרה, בזמן אמת, כי הנאשם פגע בניידת שלו והמשיך לברוח, והם נמצאים בצומת גמזו. מהמוקד נמסר כי כוחות מתחנת לוד הוזעקו למקום הארוע. בהמשך נשמע טליאז אומר: "לא צריך, הצלחנו להשתלט עליו, מגב ביקשו ממנו לעצור .. נכנס לניידת, חתך שם כלי רכב סיכן אנשים, עצרנו אותו בצומת גמזו ..", וציין כי נעשה שימוש בטייזר, מאחר שהנאשם התנגד למעצר וכמעט דרס שוטר. ראה זו, שמתארת את התרחשות הארועים בזמן אמת, ומיד בסמוך להתרחשותם, יש בה כדי לחזק את המארג הראייתי בתיק ואת גרסאות השוטרים להתרחשות הארוע.

עם זאת, מצאתי סתירה בנקודה אחת, שמצריכה בחינה, אשר נעוצה בגרסאותיהם של השוטרים שאול וטליאז לגבי השאלה האם במהלך נסיעתם בעקבות הנאשם, לאחר שעורר את חשדם ובניסיונות לגרום לעצירתו (כלומר בשלב הראשון של הארוע, טרם העצירה הראשונה בשול), כיוון שאול את אקדח הטייזר שהיה ברשותו לעברו של הנאשם. במה דברים אמורים? טליאז, שכאמור נהג בניידת משטרתית סמויה, נסע אחרי רכבו של הנאשם, בעוד ששאול נסע עם ליאור מצידו השמאלי של הנאשם. טליאז העיד ש"נהג הרכב [הכוונה לנאשם] סטה לשול הימני כאשר חשמונאי 52 [הכוונה לניידת מג"ב שבה נהג ליאור] החל להאט את מהירות נסיעתו היות והנהג החל לנסוע בשול ימין וסירב לעצור. כאשר שוב ושוב שאול מסמן לנהג לעצור ואף **מכוון אליו את אקדח הטייזר**" [ת/3] [ההדגשות אינן במקור - מ.ב.נ.]. בעדויותיו של שאול אין זכר לעובדה שהוא כיוון על הנאשם את אקדח הטייזר במהלך הנסיעה, ובחקירה נגדית השיב לשאלת ב"כ הנאשם כי טליאז לא היה איתו בניידת, והוא אינו יודע מה טליאז ראה או לא ראה אבל הוא לא כיוון לעברו של הנאשם את אקדח הטייזר. אכן נקודה זו מצריכה התייחסות, אך בין אם שאול כיוון את האקדח לעברו של הנאשם במהלך הנסיעה ובין אם לאו, אין זה משליך על התנהלות הנאשם כפי שהיא מתוארת בהמשך הארוע על ידי כלל השוטרים. ודוק: כפי שכבר צויין, הנאשם, לאחר שהבחין בניידת המג"ב, האט את רכבו ונעצר בשול הימני. על כך הצדדים אינם חלוקים. בגרסתו של הנאשם במשטרה עמד הנאשם על כך שהוא לא ברח מהשוטרים ועצר ברגע שבקשו ממנו. עוד טען הנאשם כי ניידת המשטרה נכנסה בו וכך נגרם לה הנזק. משמעות הדבר, שמחומר החקירה שנאסף ושהיה קיים בסמוך לקרות הארוע, לא הנאשם ולא יתר השוטרים המעורבים בארוע, מלבד טליאז, טענו כי בשלב הראשון של הארוע כיוון שאול לעברו של הנאשם את אקדח הלייזר. עדותו של הנאשם בנקודה זו, שלפיה שאול כיוון

לעברו את אקדח הטייזר במהלך הנסיעה, נמסרה **לראשונה** רק בעדותו בבית המשפט "ושהגעתי לזה, לנתיב הימני ראיתי זה, השוטר מכוון עלי אקדח ופחדתי. שיצאתי אמ, חסם אותי וכיוון עלי אקדח ופחדתי ונסעתי" (עמוד 69 שורות 22-23). מדבריו עולה כי שאול כיוון לעברו את האקדח פעמיים - פעם אחת במהלך הנסיעה ופעם נוספת לאחר שעצר את רכבו בשול הימני, שאול יצא מן הרכב וכיוון לעברו שוב, כאשר הפעם השנייה עלתה לראשונה רק על ידי הנאשם ורק במהלך עדותו בבית המשפט. נוסף על כך, יש לזכור את הנסיבות שבהן ראה טליאז את שהעיד שראה: הוא היה בעיצומו של מרדף משטרתי אחר הנאשם, ולא מן הנמנע שראה משהו אחר, כפי שהעיד בבית המשפט בחקירה הנגדית, שבמסגרתה אמר שיכול להיות ששאול סימן לנאשם לעצור באמצעות קרן הלייזר שבאקדח. סברה נוספת יכולה להיות שמאחר שטליאז נסע מאחורי רכבו של הנאשם ושאול נסע בניידת מג"ב שהייתה משמאלו, טליאז לא יכול היה לראות בבירור את שטען שראה ומה שנדמה היה לו כאקדח היה דבר אחר. בכל מקרה - בין אם אקבל את גרסתו של טליאז וגרסתו המאוחרת של הנאשם, ובין אם אקבל את גרסתו של שאול, הגם שמדובר בסתירה בין עדויות השוטרים, אני מוצאת כי מדובר בסתירה מהותית, המשליכה על המהימנות הכללית שבעדויותיהם של טליאז ושאול. יתרה מכך, כפי שצינתי לעיל, הנאשם בעצמו לא טען זאת בחקירתו במשטרה. מעבר לכך, בין אם שאול כיוון לעברו את הנאשם את אקדח הלייזר ובין אם לאו, אין עובדה זו יכולה להסביר מדוע, לאחר שכבר עצר בשול הימני, האיץ הנאשם את רכבו, פגע בניידת מג"ב והמשיך לברוח מהשוטרים, גם אם הייתי קובעת כי אכן שאול כיוון לעברו את אקדח הלייזר בעודם בנסיעה.

לפיכך, אני סבורה כי הסתירה בעדויות השוטרים בנקודה זו אינה מהווה סתירה מהותית, בוודאי לא כזו שיש בה להוביל לדחיית כל עדותם, והיא נבעה, ככל הנראה, מנקודת מבטם של השוטרים בארוע נוכח מאפייניו, קרי: ארוע מהיר, מלחץ, שהתרחש במהלך נסיעה אחר חשוד, כשכל אחד מהם היה במקום שונה, וכשמטרתם באותה שעה הייתה לוודא כי החשוד עוצר את רכבו בשול הדרך. לעניין סתירות הנובעות מטיבו של ארוע ומנקודות עמידה שונות אני מפנה לע"פ 511/11 **מריסאת נ' מדינת ישראל** [14.03.12], פסקה 22 (כבוד הש' עמית) וכן לע"פ 5762/13 **פעאור נ' מדינת ישראל** [21.10.14], פסקה 37 (כבוד הש' גובראן): "לסתירות אלה יכולים להיות כמה הסברים, ההתרגשות בעת הארוע, בשל כך שכל אחד רואה את הדברים מזווית אחרת ומנקודת מבטו ושם דגש על דברים אחרים".

גרסת הנאשם בנוגע לסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה

13. את דברי הנאשם לגבי תחילת הארוע (איסוף השב"חיים) הבאתי לעיל, ולא אחזור על הדברים. לגבי המשך הארוע, כפי שעלה מגרסתו במשטרה, הנאשם טען כי לא סיכן חיי אדם בעת נסיעתו ולא ברח מהשוטרים בשום שלב. לטענתו, משהבחין בשוטרים מסמנים לו לעצור האט את מהירות נסיעתו ועצר במקום. עוד טען כי לא פגע בניידת מג"ב אלא ההיפך קרה - ניידת המשטרה נכנסה בו, אך לא הסביר באיזה אופן התרחשה הפגיעה. לשאלת החוקר כיצד נגרם הנזק למראה הימנית של רכבו, השיב הנאשם כי כך רכש את הרכב. עוד טען כי לא התנגד למעצר והוא אינו יודע מדוע השוטרים ירו בו באקדח טייזר. לדבריו, זה נעשה ללא סיבה. עוד העיד כי מי שזרק את מפתחות הרכב לצד הכביש היה אחד מהשוטרים, ולא בן דודו מחמד.

הנאשם בחר לממש את זכותו ולהעיד בבית המשפט. בעדותו בחקירה ראשית, חזר הנאשם על גרסתו שנסע בכביש 6 וניידת מג"ב סימנה לו לעצור. אז האט את מהירות נסיעתו וניסה לעצור. לראשונה בעדותו הוסיף הנאשם כי השוטר שאול כיוון לעברו אקדח במהלך הנסיעה ולאחריה "הגעתי לזה, לנתיב הימני ראיתי זה, השוטר מכוון עלי אקדח

ופחדתי. שיצאתי אמ, חסם אותי וכיוון עלי אקדח ופחדתי ונסעתי" (עמוד 69, שורות 22-24). עוד חזר על כך שלא פגע באף אחד ולא סיכן אף אחד, אלא המשיך בנסיעה כי פחד מהשוטר, ונעצר לבסוף על ידי השוטר השני [הכוונה לא על ידי השוטר שאול]. בהמשך עדותו טען כי לאחר הארוע, השוטרים "עשו לי טייזר בגב ומכות ו, קרעו אותי במכות" (עמוד 70, שורה 12). כשנשאל מה זה מכות השיב "בוקסים" (עמוד 70, שורה 25), והוסיף כי כתוצאה מהמכות והשימוש באקדח הטייזר נותרו לו סימנים על הגב והעורף. לשאלת סנגורו מדוע דברים אלו אינם כתובים בהודעתו במשטרה השיב הנאשם "אמרתי לו ו, והחוקר אמר לי אני מקליט ... לא יודע אם הקליט או לא ... אמרתי לו שקרע אותי במכות" (עמוד 71, שורות 10-12).

בחקירה הנגדית, גם בנושא זה (כמו בעניין העלאת השב"ח) מסר הנאשם הסברים אחרים לשאלות התובעת, שלא נאמרו מפיו בחקירתו במשטרה ובחקירה הראשית. כך, בנושא השבר במראה השמאלית שברכבו, גרסת הנאשם בחקירה הנגדית בעניין זה הייתה כי בעת שעצר בשול הימני וניידת מג"ב חסמה אותו, השוטר שאול יצא מהניידת ופגע עם דלת הניידת במראה השמאלית שלו וכתוצאה מכך נגרם לה נזק. בהמשך החקירה עימתה אותו התובעת שוב עם פרט זה, אז הנאשם חזר לגרסתו הראשונית שנמסרה במשטרה, שעל פיה רכש את הרכב עם מראה שבורה. נוסף על כך, בגרסתו במשטרה נשאל הנאשם מדוע בן דודו, מחמד, זרק את מפתחות רכבו לשול הדרך ולכך השיב הנאשם כי מי שזרק את המפתחות היה אחד השוטרים. מנגד, בחקירה הנגדית, הסביר לשאלת התובעת כי הוא לא ראה זאת, אלא שמע שכך היה מפי בן דודו. עוד הוסיף כי לא ראה שמישהו מהשוטרים נגע במחמד. בהמשך החקירה עמד הנאשם על כך שהוא לא התנגד למעצר ופגעו בו באקדח לייזר ללא כל סיבה, ועשו כן לאחר שכבר היה אזוק. עוד טען שהשוטרים הכו אותו, אך הוא אינו יודע מה הסיבה.

קיימים, כאמור, הבדלים מהותיים בין גרסאות הנאשם בחקירה, בעדות הראשית ובחקירה הנגדית, כפי שצוינו לעיל. הנאשם תיאר לראשונה כי במהלך נסיעתו ולאחר שהשוטרים ביקשו ממנו לעצור בשול הדרך, השוטר שאול כיוון לעברו אקדח, דבר שגרם לו לפחד, ולכן לאחר שעצר בשול הימני והשוטר שאול התקרב לכיוונו ושוב כיוון לעברו אקדח המשיך הנאשם בנסיעה. עוד מסר הנאשם לראשונה בבית המשפט כי במהלך מעצרו השוטרים הכו אותו "בבוקסים" כלשונו, ונותרו בגופו סימנים - בעורף ובגב - הן בשל המכות, הן בשל השימוש באקדח הטייזר. עובדה נוספת ששונתה בעת עדותו בבית המשפט הייתה בעניין המראה השמאלית שברכבו, אשר לפי דבריו במשטרה הייתה שבורה עוד בטרם רכש את הרכב, בעוד שלאחר עדותו בפני נטען כי היא נשברה כתוצאה מפגיעת הניידת ברכבו. לטענת ב"כ הנאשם העובדה כי אין על גבי רכבו של הנאשם פגיעות פח, מלבד מראת הרכב, מוכיחות את גרסתו של הנאשם כי הוא לא נכנס בניידת המשטרה.

הסברים אלו שניתנו, כאמור, רק בבית המשפט יכולים היו להינתן גם בחקירתו הראשונה של הנאשם, אך הם לא ניתנו. לטענת הנאשם, הדברים כן נאמרו עוד בחקירתו במשטרה, אך דבריו לא נרשמו בהודעתו. כאן המקום לציין, שהנאשם טען טענה דומה בנוגע לדברים נוספים שנאמרו בבית המשפט ואינם עולים מהודעותיו (כגון גרסתו שלפיה הנסיעה לפתח תקווה נועדה, בצד הטיול, גם לפגוש חבר). אציין, כי טענה זו אינה נטענת בעלמא, מאחר שחקירתו של הנאשם לא תועדה בתיעוד חזותי, הגם שהייתה חובה ליחידה החוקרת לעשות כן, משום שהנאשם נחקר בחשד לביצוע עבירת פשע שהעונש בצידה הוא מעל 10 שנות מאסר. אומר כבר עתה, כי מצאתי לנכון להקדיש פרק נפרד להתנהלות רשויות אכיפת החוק, שכן אני סבורה כי יש להתנהלות זו משמעות לעניין העונש, ככל שישירשע הנאשם, אך אתייחס לטענה לגופה גם כעת.

בנוגע לאי הקלטת החקירה של הנאשם - מדובר אמנם במחדל, אך לגופה של הטענה, לא מצאתי בה ממש. תחילה חשוב לומר, כי במענה הכתוב לכתב האישום שהגיש הסניגור, נטען כי אי ההקלטה נעשה במזיד, **כדי להסתיר את העובדה שהחוקר איים על הנאשם והשפילו עד עפר**, כדי לחלץ ממנו הודיה פסולה (סעיף 16 למענה). חשוב לציין כי לא נטענה כל טענה שלפיה החוקר נמנע מלרשום משהו מדברי הנאשם. כלומר, הטענה שחלק מתשובות הנאשם לא נרשמו או סולפו עלתה מפיו רק על דוכן העדים, כטענה חדשה ומאוחרת.

ולגוף הטענה: ככל שהטענה הועלתה לגבי אמירות שמטילות דופי בהתנהלות המשטרה, ניתן להבין מדוע יהיה לחוקר עניין שלא לרשום את הדברים, אך לא ברור מדוע החוקר שחקר את הנאשם, יצחק שגב, לא יתעד פרטים שאינם מטילים דופי במשטרה, כגון העובדה כי לדברי הנאשם, הוא נסע לפתח תקווה להיפגש עם חבר. גם בהתייחס לאמירות שיש בהן כביכול להטיל דופי בהתנהלות השוטרים, שאותן טוען הנאשם כי אמר והן לא נרשמו, לא ניתן למצוא הגיון רציף באי הרישום הנטען, שכן יש בהודעה טענות נגד התנהלות השוטרים שכן נרשמו. מדוע יימנע החוקר מלרשום שלטענת הנאשם, הוא פחד מהשוטרים, משום ששוטר כיוון עליו אקדח לייזר, ולכן ברח, או כי השוטרים הכו אותו במהלך מעצרו וגרמו לו לחבלות, ומנגד, ירשום אמירותיו שלפיהן נעשה כלפיו שימוש באקדח טייזר, שלוש פעמים (דבר שהוא חמור יותר מכיוון האקדח, ללא שימוש בו); שהנאשם עומד על כך שלא ברח מהשוטרים; שהוא לא התנגד למעצרו; שהוא לא נהג באופן מסוכן ושלא פגע בניידת המשטרה? אין לכך הסבר הגיוני. יותר מכך - הגרסה החדשה של הנאשם (שלטענתו נאמרה כבר במשטרה), סותרת לעיתים דברים אחרים שנרשמו בהודעה: כיצד מתיישבת הגרסה שהנאשם ברח כי פחד מהשוטרים (בשל כך שכוון כלפיו אקדח לייזר), עם הגרסה שלא ברח? סוף דבר, חרף אי תיעוד החקירה בהקלטה, איני מקבלת את טענת הנאשם שדברים חשובים שאמר בהודעתו לא נרשמו. לפיכך, העלאת הדברים לראשונה בבית המשפט היא בבחינת גרסה כבושה, על כל המשתמע מכך.

לפי גרסתו המאוחרת של הנאשם, השוטרים הכו אותו ועשו שימוש באקדח הטייזר בעודו אזוק. מכאן, טוען הנאשם, שנעשתה בו אלימות שלא לצורך, מאחר שכבר היה אזוק לא התנגד למעצר. דברים אלו של הנאשם מתערערים נוכח עדותו של בן משפחתו, מחמד, שהעיד בפניי והשיב בשלילה לשאלת ב"כ הנאשם האם במהלך השימוש באקדח הטייזר ידיו של הנאשם היו אזוקות.

אתייחס בקצרה לטענת הסניגור, שלפיה יש בעובדה שלא נמצאו על רכבו של הנאשם סימנים המעידים על התרחשות תאונה כדי ללמד כי הנאשם אכן לא פגע עם רכבו בניידת מג"ב. איני מקבלת את הטענה: מעבר לעובדה כי קיים נזק לניידת ונזק למראה שברכבו של הנאשם, העובדה שאין נזקים נוספים אינה מלמדת בהכרח כי לא הייתה פגיעה כלל. כמו כן, ניתן לראות כי הנזק שנגרם לניידת המשטרה אינו כה עוצמתי והוא מסתכם (על פי **נ/2**) במעיכה של פח הרכב בחיבור הדלת הימנית. לאור השינוי בגרסת הנאשם, לא ניתן להבין מדבריו מה לטענתו התרחש - האם הוא רכש את הרכב עם מראה שבורה, או שמא הנזק שנגרם למראה הוא כתוצאה מפגיעת הרכב בניידת, כפי שטענו השוטרים.

14. לאור כל המתואר, אני סבורה כי הסבריו של הנאשם בגרסתו המאוחרת להתרחשות האירועים אינם מתיישבים עם הגיונם של דברים, ואני מתקשה לתת בהם אמון בעיקר נוכח העובדה שמדובר בגרסה מתפתחת, שאינה מתיישבת עם המארג הראיתי הנוסף הקיים בתיק. לעובדה זו יש השלכות על המשקל שניתן לתת לעדותו בבית המשפט שהיא כאמור

בחלקה עדות כבושה. בבחינת השינוי שחל בגרסאותיו לא מצאתי סיבה מדוע לא מסר את הגרסה העדכנית בחקירתו הראשונה.

משכך, ולאור העובדה שגרסתו של הנאשם עומדת לבדה מול גרסת השוטרים, אני מוצאת להעדיף את גרסת השוטרים על פני גרסת הנאשם. נוסף על כך, לגרסת השוטרים יש להוסיף את יתר הראיות הקיימות בתיק: תיעוד רשת הקשר מהאָרוע בזמן אמת; עדותו של מחמד שהנאשם לא היה אזוק בעת שהשוטרים עשו שימוש באקדח הטייזר; העובדה כי הנאשם העלה על רכבו תשעה אנשים מבלי לספק הסבר המניח את הדעת, כאשר שבעה מהם שב"חים; ותמונות המתעדות את הנזקים שנגרמו למראת רכבו של הנאשם ולניידת מג"ב.

הפועל היוצא מכל המכלול הוא שהוכח במידה הנדרשת, כי **הנאשם עשה את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום בנוגע לסיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה ונהיגה בקלות ראש, שגרמה לתאונה.**

מחדל בחקירה והתנהגות רשויות אכיפת החוק

מחדל חקירתי

15. כפי שצינתי בפסקה 13 לעיל, חקירתו של הנאשם במשטרה מיום 1.2.15 לא תועדה בתיעוד חזותי, הגם שעל פי החוק הייתה חובה לעשות כן. במזכר שערך החוקר **יצחק שגב [שגב]** ביום 10.2.15 [ת/2] נכתב כי חקירתו של הנאשם לא הוקלטה מחמת טעות. בבית המשפט העיד שגב ש"כנראה מתוך שכחה .. שכחתי ללחוץ על הכפתור של הווידאו" (עמוד 57, שורות 15-17).

לא אחת נקבע בפסיקה כי מחדל חקירה כשלעצמו אינו מוביל בהכרח לזיכוי הנאשם, ונדרש כי המחדל יהיה מהותי, יורד לשורשו של עניין ומקפח את הגנתו של הנאשם (ע"פ 4879/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל [3.11.14], פסקה 6). עוד נקבע בע"פ 6460/12 פרעון נ' מדינת ישראל [2.4.14], פסקה 13:

"העדרה של ראיה כתוצאה ממחדל של רשויות החקירה, יזקף לחובתה של התביעה שעה שיבחן בית המשפט אם עמדה התביעה בנטל ההוכחה המוטל עליה. ייתכן אפוא, שבנסיבות מסוימות, מחדלי חקירה יובילו לזיכוי של נאשם מחמת הספק. עם זאת, אין משמעות הדבר כי יש במחדלי חקירה כשלעצמם, גם לא בהצטברותם של מספר מחדלים כבמקרה דידן, בכדי להביא לזיכוי של המערער. בכל מקרה ומקרה יבחן בית המשפט האם בנסיבות העניין המחדלים עולים כדי הותרת ספק סביר באשר לאשמת הנאשם או האם יש חשש שמא הובילו המחדלים לקיפוח הגנתו".

ועוד לאחרונה, בע"פ 3669/14 גולן נ' מדינת ישראל [18.12.16], פסקה 19:

הלכה מושרשת היא כי כאשר קיימת תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם, מחדלי חקירה כשלעצמם, גם אם הם קיימים, אין בהם כדי להביא לזיכוי (ע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל, בפסקה 48 (10.7.2013); ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל, בפסקה ז' (18.5.2006)).

בענייננו, אין חולק כי אי תיעוד חקירתו של הנאשם מהווה מחדל בחקירה. חרף זאת איני סבורה כי מדובר בפגם היורד לשורשו של עניין או מקפח את הגנת הנאשם באופן שצריך להביא לזיכויו. כבר לעיל קבעתי, כי איני מקבלת את טענת הנאשם כי אמר דברים מהותיים לגרסתו, שלא נרשמו. מעבר לכך, הנאשם בחקירתו הראשונה לא הודה בכל המיוחס לו, אלא רק בהסעת תשעה אנשים, ועובדה זו ממילא לא הייתה שנויה במחלוקת בין הצדדים. כפי שציינתי לעיל, הנאשם לא מסר בחקירתו הראשונה פרטים מסוימים אשר יכולים היו להסביר טוב יותר את התרחשות האירועים. בנוסף, בחקירתו הנגדית של החוקר שגב בבית המשפט, ב"כ הנאשם לא עימת אותו עם טענת ההגנה שישנם דברים שהנאשם אמר שלא נכתבו, מלבד השאלה מדוע לא כתב בחקירתו שהיו לנאשם חבלות. החוקר השיב כי לא ראה, ואם היה רואה, הדבר היה מקבל ביטוי בחקירה.

אכן ראוי שטעויות מסוג זה לא יתרחשו, אך אין בטעות זו כדי להותיר ספק סביר באשר לאשמתו של הנאשם. אציין למעלה מן הצורך, שגם אם אאמץ את גרסתו המאוחרת של הנאשם במלואה, אין היא מספיקה לבדה כדי לעמוד מול המארג הראייתי הקיים לחובתו בתיק ולסותרו, והיא לא מסבירה מדוע הנאשם נמלט מהשטרים לאחר שעצר את רכבו בשול הימני.

התנהלות המאשימה במהלך ניהול ההליך

16. לצערי, מצאתי כי התנהלות התביעה במהלך ניהול ההליך לקתה במספר פגמים:

א. בתום פרשת התביעה הכריזה התובעת "אלו עדי". בשלב הזה הודיעה ההגנה כי המאשימה לא הוכיחה כדבעי את העובדה כי הנוסעים ברכבו של הנאשם הם שב"חיים. זאת, מאחר שהנוסעים לא התייצבו לעדות בבית המשפט, וברשימת עדי התביעה המאשימה לא הכניסה את עורך התעודה הציבורית מאת המנהל האזרחי באיו"ש, ואף לא הגישה את התעודות הציבוריות על מנת להוכיח כי לא היו בידי הנוסעים היתרים לכניסה ושהייה בישראל, למטרת תעסוקה או לצורך אחר, כפי שמתחייב על פי פסיקתו של בית המשפט העליון. לפיכך טען ב"כ הנאשם כי לגבי עבירת הסעת השב"חיים בלבד הנאשם מבקש שלא להשיב לאשמה מכוח סעיף 158 **לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 [החסי"פ]**. בשלב הזה, ורק לאחר טענת ההגנה, טענה ב"כ המאשימה כי התעודות נמצאות ברשותה והיא מבקשת את רשות בית המשפט לתקן את כתב האישום ולהגישן. לטענתה, לא תגרם כל פגיעה בהגנת הנאשם, מאחר שהתעודות הציבוריות היו חלק מחומר החקירה שהיה בידי ההגנה מראשית התיק, ולפיכך היא אינה מפתיעה את ההגנה בבקשתה לתקן את כתב האישום, ולהוסיף את עורך התעודה כעד ובאמצעותו להגיש את התעודות הציבוריות. הסיבה לטעות היא חוסר תשומת לב. ב"כ הנאשם עמד בתחילה על התנגדותו, אך לאור הערת בית המשפט, כי על פי המבחן המהותי - הגנתו של הנאשם לא נפגעה, ובנוסף, מאחר שב"כ הנאשם הסכים בתחילת ההליך להגיש את יתר התע"צים, גם מבלי לחקור את עורכיהם וכך היה פועל מן הסתם אלמלא טעתה המאשימה, הסכים, לפנים משורת הדין, להגיש את התעודה הציבורית.

ב. על מנת להסביר את אי תיעוד חקירתו של הנאשם צורף כאמור מזכר, אשר הוגש לבית המשפט בהסכמה מאת החוקר שגב [ת/2]. המזכר נושא תאריך 10.2.15, כלומר תשעה ימים לאחר החקירה, ואף לאחר הגשת כתב האישום, שהוגש ביום 4.2.15. משמעות עובדה זו, כפי שטען ב"כ הנאשם ובצדק, היא שבוצעה

פעולת חקירה לאחר הגשת כתב אישום. ב"כ המאשימה טענה בעניין זה כי על פי רישומיה, כפי שתיקנה ברשימת חומר החקירה, המזכר שסומן 2/ת נכתב ביום 1.2.15, ולא כפי שנכתב בטעות ביום 10.2.15. החוקר שגב שנשאל על כך לא יכול היה לזכור באיזה יום ערך את המזכר, אך טען כי ערך אותו לבקשת הפרקליטות. מאחר שהחוקר אינו זוכר כיום, כמעט שנתיים לאחר האירוע, מתי כתב את המזכר, ואין לצפות ממנו לזכור פרט שכזה, והמאשימה לא הגישה אסמכתאות כלשהן שמלמדות שהמזכר נכתב, כטענתה, ביום 1.2.15, יש לקבל את המזכר כפי שהוא, ולהסיק שנערך ביום 10.2.15, לאחר הגשת כתב האישום.

ג. בסיכומיה, ביקשה המאשימה להרשיע את הנאשם גם בעבירה של הגבלת מספר נוסעים לנהג חדש, עבירה לפי סעיף 12א2 יחד עם סעיף 38(1) לפקודה, מאחר שלטענתה הנאשם הודה בכך שהוא נהג חדש על פי החוק, אשר מוגבל בהסעת שני נוסעים בלבד ללא מלווה (סעיף 1 לכתב האישום), ואף הודה כי הסיע מעל כמות הנוסעים המותרת. משכך, טענה, בית המשפט רשאי להרשיע בעבירה שהוכחה בפניו, בהתאם לסעיף 186 לחסד"פ. כשנשאלה מדוע כתב האישום לא כלל מלכתחילה את העבירה השיבה כי מדובר בטעות של התביעה. ב"כ הנאשם התנגד וטען כי לא הייתה לנאשם הזדמנות ראויה להתגונן והוא אף לא הוזר ולא נחקר על כך במשטרה.

17. סבורני כי בנקודות שציינתי, המאשימה התנהלה שלא כראוי, ברשלנות מסויימת, בלא קשר לשאלה אם גרמה לפגיעה בהגנת הנאשם. עתה תבחן שאלה זו.

האם נפגעה הגנת הנאשם כתוצאה מהתנהלות התביעה?

18. לעניין בקשת המאשימה לתקן את כתב האישום ולהוסיף את עורך התע"צ כעד תביעה ולהגיש את התעודה לאחר שאמרה "אלה עדיו": כפי שאמרתי לב"כ הנאשם בזמן אמת, איני סבורה שהיה בהוספה כדי לפגוע בהגנת הנאשם, ולכן הוא גם הסכים לכך. כפי שציינתי, ב"כ הנאשם הסכים להגיש את יתר התעודות הציבוריות, שאין שונות במהותן מתעודה זו, וויתר על חקירת עורכיהן (הודעתו מיום 31.3.16). הדעת נותנת, שאלמלא הטעות של הפרקליטה, כך היה נוהג גם לגבי תעודה זו. מעבר לכך, הן במענה הכתוב לכתב האישום והן בכל חקירותיו הנגדיות לעדים השונים, התייחס הסגור גם לעבירה של הסעת השב"ח, כך שבפועל, הנאשם התגונן גם מפני עבירה זו.

19. לעניין המזכר שהוסף לאחר הגשת כתב האישום - תכלית הכלל הקובע כי חקירה מסתיימת בטרם הגשת כתב אישום היא, בין היתר, לאפשר לנאשם להכין את הגנתו כראוי, כשמלוא חומר החקירה מצוי בידיו (ר' הנחיית פרקליט מדינה מספר 6.11, מיום 9.5.16). בענייננו, אני סבורה שאין בתוכנו של המזכר, המסביר מדוע חקירת הנאשם לא הוקלטה, כדי לשנות משהו מהותי בתמונה הכוללת, והוא מהווה מזכר "טכני" בלבד. לא היה בכתיבת המזכר לאחר הגשת כתב האישום כדי לשנות מהגנת הנאשם, ולא לפגוע בה.

20. לעניין בקשת המאשימה להוסיף הוראת חיקוק שבה נאשם הנאשם בשלב הסיכומים: הפרקליטה טענה שהעבירה הנוספת (הגבלת מספר נוסעים לנהג חדש, עבירה לפי סעיף 12א2 לפקודה) - הוכחה, אך בשגגה לא יוחסה לנאשם בכתב האישום. מחומר החקירה עולה כי כבר בחקירתו של הנאשם במשטרה הוא הודה בכך שהעלה כמות

גדולה של נוסעים בהיותו נהג חדש ולא ידע להסביר מדוע נהג כך. הנאשם לא חזר בו מגרסה זו, ובמענה לכתב האישום אף הודה בסעיף 1 לכתב האישום, שנוסחו "הנאשם הינו נהג חדש על פי החוק, המוגבל בהסעת שני נוסעים בלבד ללא מלווה".

ב"כ הנאשם טען כי ראוי היה לייחס לנאשם עבירה זו מלכתחילה, ומחקירתו במשטרה לא עולה כי הוא הוזהר בגין עבירה זו.

צודק ב"כ הנאשם כי ראוי היה לנהוג אחרת, אך בשום שלב של ההליך לא הועלתה טענה כי הנאשם לא היה הנהג ברכב, ואף לא נטען כי הסיע פחות מתשעה נוסעים. מנוסחו של סעיף 186 לחסד"פ עולה כי בית המשפט רשאי להרשיע את הנאשם על פי העובדות שהוכחו בפניו, אך לא ניתן להענישו יותר מפעם אחת בשל אותו המעשה. בחינת לשון הסעיף מלמדת כי הוא נועד לאפשר הרשעה במספר עבירות בקשר לאותן עובדות, הגם שהעבירות לא יוחסו לנאשם, כמו במקרה דנא, כאשר סייפת הסעיף רלוונטית לעניין העונש, ומאחר שאנו בשלב הכרעת הדין, איני נדרשת לזה כעת. כפי שצוין, הנאשם הודה בעובדה זו בחקירתו במשטרה ואף הודה בה במענה לכתב האישום. משכך, אמנם ראוי היה להזהיר את הנאשם בגין עבירה זו, אך משהיא עולה מעובדות כתב האישום, והצדדים לא חלקו על כך, אין מדובר בפגיעה היורדת לשורשו של עניין. משכך, אני מוצאת כי הוכחה גם העבירה של הגבלת מספר נוסעים לנהג חדש, עבירה לפי סעיף 12א2 יחד עם סעיף 38(1) לפקודה ויש להוסיפה לעבירות שבהן יורשע הנאשם.

21. כפי שצינתי, נפלו פגמים מסויימים בהתנהלות המאשימה, אך אלה לא פגעו בהגנת הנאשם. התנהלות זו תקבל ביטוי הולם בעת גזירת עונשו של הנאשם, כפי שקבוע בסעיף 40יא(9) לחוק העונשין.

ניתוח משפטי

22. לאחר קבעתי כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, מלבד סעיף 3 שלא הוכח (העובדה שהשב"ח נדרשו לשלם עבור הנסיעה ברכבו), ובכפוף לכך כי היו ברכבו של הנאשם שבעה שב"חים ולא שמונה, כפי שיוחס לו בכתב האישום, אעבור לדון במשמעות המשפטית של קביעה זו ובשאלה האם המעשים שביצע הנאשם מקיימים את רכיבי העבירות שבהן הואשם.

הסעת שב"חים

23. המאשימה ייחסה לנאשם עבירה של הסעה שלא כדין, בניגוד לסעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל. מדובר בעבירה התנהגותית עם יסוד נפשי של מחשבה פלילית. מבחינת היסוד העובדתי נדרש כי יתמלאו התנאים הבאים: (1) המסיע ברכב; (2) תושב זר השוהה בישראל שלא כדין. בענייננו תנאי הסעיף מתקיימים, כפי שקבעתי, מאחר שהנאשם הודה כי הסיע ברכבו תשעה אנשים, והוכח כי שבעה מהנוסעים היו תושבים זרים ששהו בישראל שלא כדין. אשר ליסוד הנפשי: כפי שקבעתי בפסקה 9, הנאשם העיד כי בחר לבדוק לשני נוסעים מתוך השמונה אישורי עבודה. דבר זה מצביע על כך שחשד שמא מדובר באנשים ללא אישורי עבודה. לטענת הנאשם, לשניים שבדק היו אישורי עבודה ומשכך לא בדק את היתר. אפילו אקבל טענתו כי בדק שניים מהנוסעים, אזי רק לאחד מכלל הנוסעים אכן היה אישור העסקה זמני

בישראל (ר' פסקה 5 לעיל), ולכן לא יתכן שהנאשם ראה שני אישורי העסקה. אילו בדק, כטענתו, שניים, היה נוכח לדעת שלפחות לאחד מהנוסעים אין אישור שהיה כדן. מכל מקום, כדי לעמוד בדרישות החוק היה עליו לבדוק את כלל הנוסעים, בטרם העלה אותם על רכבו.

לפיכך, אני קובעת כי הנאשם הסיע שלא כדן שבעה תושבים זרים, ששהו בישראל שלא כדן.

סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה

24. המאשימה יחסה לנאשם גם עבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק, וזו לשון הסעיף:

"332. העושה אחת מאלה, בכוונה לפגוע בנוסע בנתיב תחבורה או כלי תחבורה או לסכן את בטיחותו, דינו - מאסר עשרים שנים:
(1) ...
(2) מטפל בנתיב תחבורה או כלי תחבורה או בכל דבר שעליהם או בקרבתם בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החפשי והבטוח של נתיב התחבורה או כלי התחבורה או בבטיחותו של נוסע כאמור או כדי לסכן את השימוש או הבטיחות האמורים"

מלשון הסעיף עולה כי מדובר בעבירה התנהגותית של יצירת סיכון, כאשר אין הכרח שאותו סיכון יתממש. אשר ליסודות העובדתיים שבעבירה, נדרש כי יתמלאו התנאים הבאים: (1) מטפל; (2) בנתיב תחבורה או כלי תחבורה. בענייננו אין חולק כי הנאשם נהג בכלי תחבורה על גבי נתיב תחבורה, כאשר אין בחוק הגדרה למושגים אלו, ויש לפרשם על פי משמעותם הלשונית הרגילה. בע"פ 1184/00 **מחמיד נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(3) 159, 165 [2000] **[עניין מחמיד]** נקבע "תכליתה של ההוראה שנקבעה בסעיף 332 לחוק העונשין על כל חלופותיה היא להגן על הנוסעים המשתמשים בנתיב תחבורה להבטיח את התנועה בדרך". אשר לביטוי "מטפל" - הביטוי פורש בפסיקה כ"עוסק או עושה מעשה בנתיב תחבורה או בכלי רכב, בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח של נתיב תחבורה או של כלי תחבורה" (עניין מחמיד, עמ' 167). משכך, המונח "מטפל" פורש באופן נרחב ככזה שמכיל בתוכו גם סיטואציות של נהיגה בפראות ומרדפים. מעדויות השוטרים, שעליהן עמדתי בהרחבה, עולה כי הנאשם ידע בתחילת הארוע כי שוטרים נוסעים אחריו ומבקשים כי יעצור בשול הימני. לאחר עצירתו בשול, במקטע השני של הארוע, החליט הנאשם להמשיך בנסיעתו, האיץ את נסיעת רכבו ופגע בדלת הימנית של ניידת המשטרה שבה נסעו השוטרים ליאור ושאל. בשל כך שאל כמעט נפגע, והוא נאלץ לקפוץ חזרה לניידת במהירות. בהמשך, הנאשם השתלב חזרה לנתיב התחבורה בכביש 1, נסע בפראות וניסה שוב לפגוע בניידת של ליאור ושאל, תוך כדי נסיעה, עד שהוא כמעט גרם להם לרדת לאי התנועה וליאור נאלץ לבצע בלימת חירום. מעדותו של טליאז עולה כי הנאשם המשיך את נסיעתו בכביש 443 (כביש המתחבר עם כביש 1) בנהיגה מהירה ומסוכנת, לא נתן זכות קדימה כאשר עבר בין הנתיבים, דבר שגרם לרכב אחר שנסע אותה עת בכביש לבצע עצירה. לדברים אלו מצטרף גם השוטר איליה שהעיד כי הנאשם נסע במהירות וזיגזג בין הנתיבים. הנאשם נעצר לבסוף רק לאחר שנחסם על ידי ניידת משטרה בצומת גמזו.

לאור האמור, אני קובעת כי נהיגתו של הנאשם יצרה סיכון למשתמשי הדרך ולבטיחותם, ולפיכך אני קובעת כי הוא "טיפל" בנתיב תחבורה או כלי תחבורה באופן העונה על החלופות המנויות בהוראת סעיף 332(2) לחוק.

אשר ליסוד הנפשי הקבוע לעבירה - מדובר בעבירה התנהגותית שאינה דורשת תוצאה, עם יסוד נפשי מיוחד של "כוונה לפגוע" עובר לביצוע העבירה, כמבטא את המניע או המטרה שלשמה נעשה המעשה. בע"פ 217/04 **אלקורעאן נ' מדינת ישראל** [29.6.05] **[עניין אלקורעאן]**, הנשיא ברק (כתוארו אז) פירש כוונה זו כך שדי "בשאיפה של העושה כי תתממש פגיעה בנוסע בנתיב תחבורה או בכלי תחבורה או כי תסוכן בטיחותו, מבלי שתידרש פגיעה בפועל" (פסקה 6). עוד נקבע באותו עניין, כי בעבירה זו יש להחיל את כלל הצפיות, וזאת בהיעדר טעם המחייב שלא להחילו:

7" כלל הצפיות הוא כלל מוכר בשיטתנו המשפטית (...). משמעותו היא 'כי היסוד הנפשי של כוונה מתקיים בעושה, אף אם זה לא רצה להשיג תוצאה כלשהי בהתנהגותו, אך נתקיימה אצלו צפייה ברמת הסתברות גבוהה כי התוצאה אמנם תושג עקב ההתנהגות' (פרשת **ביטון**, פסקה 21 לפסק-דין); וראו גם ש' ז' פלר, **יסודות דיני עונשין** 593 (כרך א', תשמ"ד) (להלן - פלר). כלל הצפיות נובע ממסקנה פרשנית, לפיה למונח "כוונה" ישנם שני מובנים. האחד, כוונה קיימת כאשר יש רצון להשגת התוצאה. השני, כוונה יכול שתתקיים גם בהיעדר רצון, אך כאשר קיימת צפייה של תוצאה בדרגת הסתברות גבוהה...

10. האם כלל הצפיות חל על עבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה? שאלה זו הושארה בעבר בצריך עיון (בש"פ 6792/97 **חסון נ' מדינת ישראל** (לא פורסם)). דעתי היא שיש להשיב לשאלה זו בחיוב. מתקיימת שקילות מוסרית בין מי שביקש להשיג את היעד המוגדר בעבירה, פגיעה בנוסע נתיב תחבורה או כלי תחבורה או סיכון בטיחותו, לבין מי שראה מראש את השגתו של יעד כזה כאפשרות קרובה לוודאי. מסקנה זו נובעת מהתכלית שביסוד האיסור בסעיף 332(2) לחוק העונשין, שעניינה בהגנה ושמירה על חייהם של המשתמשים בדרך...

11. ... תכליתו של האיסור בסעיף 332(2) לחוק העונשין היא להגן על חייהם ובטיחותם של נוסעים המשתמשים בנתיב תחבורה או בכלי תחבורה ולהבטיח את התנועה בדרך (ע"פ 1184/00 **מחמיד נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(3) 159, 165). לדידי, השמירה על שלמות גופו, חיוו ובטיחותו של האדם היא ערך המצדיק הגנה מפני פגיעה לא רק כאשר לעושה המעשה המטרה להשיג את היעד האסור, אלא גם מקום שהוא צפה כאפשרות קרובה לוודאי את התממשות המטרה האסורה, ואפילו לא רצה בה".
(חלק מההדגשות הוספו - מ.ב.נ.)

משכך, יש להחיל את כלל הצפיות שלפיו כוונה תתקיים מקום שבו עושה הפעולה צפה כאפשרות קרובה לוודאי את התממשות המטרה האסורה, הגם שלא רצה בה. בענייננו, כאשר הנאשם האיץ את רכבו, התנגש בניידת המשטרה במטרה להימלט, נסע ברכבו במהירות גבוהה, תוך זיגזוג בין הנתיבים, כשהוא מסיע תשעה בני אדם, ברור כי הוא צפה מראש, כאפשרות קרובה לוודאי, את התרחשות התוצאות של מעשיו - סיכון חיי חפים מפשע בנתיב תחבורה. **בעניין אלקורעאן** (פסקה 12) נקבע כי מטרת הסעיף היא להגן על חיי אדם ומשכך הוא חל גם על מקרים שבהם התקיימו מרדפים בכבישים ונהיגה פרועה (ר' גם ע"פ 1599/08 **לוינשטיין נ' מדינת ישראל** [19.2.09]). לפיכך, מסקנתי היא כי הוכח שהנאשם ביצע את העבירה לפי סעיף 332(2) לחוק, של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה.

נהיגה בקלות ראש שגרמה לתאונה

25. אשר לעבירה של נהיגה בקלות ראש, עבירה לפי סעיף 262(2) יחד עם סעיף 38(2) לפקודה, יסודותיה העובדתיים של העבירה כוללים נהיגה בדרך בקלות ראש, או ברשלנות, או במהירות המהווה סכנה לציבור, אף אם היא פחותה מן המהירות המקסימאלית שנקבעה. על פי הפסיקה יש לבחון האם נהיגתו של הנאשם הייתה חסרת זהירות ורשלנית (ע"פ 2619/14 פלוני נ' מדינת ישראל [30.11.14], פסקה 34). משקבעתי כי נהיגתו של הנאשם היוותה סיכון לחיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, הדבר כולל נהיגה מסוכנת שהיא אף מעבר לנהיגה בקלות ראש. אם לא די בכך, הנאשם נהג ברכבו באופן כזה שגרם לתאונה עם נידת משטרה, תוך שהוא מנסה להימלט מהשוטרים הדולקים אחריו. עוד עולה מיסודות העבירה כי מדובר בעבירה עם יסוד נפשי מסוג רשלנות. במקרה דנן, מיותר לציין שהאדם הסביר לא היה נוהג כך, אלא נשמע להוראות השוטרים ועוצר בשולי הדרך. לפיכך, **אני קובעת כי הוכחה העבירה של נהיגה בקלות ראש שגרמה לתאונה.**

הגבלת מספר נוסעים לנהג חדש

26. הנאשם הודה, כאמור, בביצוע העבירה הן בחקירתו במשטרה, הן במענה לכתב האישום. העובדות המתייחסות לעבירה זו לא היו, כאמור, במחלוקת בין הצדדים, ומשכך **אני קובעת כי היא הוכחה והנאשם הסיע מספר נוסעים מעבר למותר בהיותו נהג חדש.**

סוף דבר

27. על יסוד כל האמור לעיל, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעל לספק סביר את העבירות המיוחסות לנאשם, כפי שפורטו בכתב האישום, בשינויים שעליהם עמדתי בהרחבה בפסקה 9, ולפיכך אני מרשיעה אותו בביצוע העבירות הבאות:

1. סיכון חיי אנשים בנתיב תחבורה, עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין;
2. הסעת שוהה בלתי חוקי שלא כדין, עבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל;
3. נהיגה בקלות ראש שגרמה לתאונה, עבירה לפי סעיף 262(2) יחד עם סעיף 38(2) לפקודה;
4. הגבלת מספר נוסעים לנהג חדש, עבירה לפי סעיף 12א2 יחד עם סעיף 38(1) לפקודה.

ניתנה היום, ג' שבט תשע"ז, 30 ינואר 2017, במעמד הצדדים